

Living the Lotus 8

Buddhism in Everyday Life

2026
VOL. 251

**Dharma Centers Across India Observe Ancestor Veneration Weeks, July 1–15:
Members Perform the Ullambana Ceremony on July 15 with Hearts Full of Gratitude**

Living the Lotus Vol. 251 (Август 2026)

Главный редактор: Такаси Маэда
Редактор: Сати Микава
Редакционная коллегия РК Интернейшнл

Риссё Косей-Кай Интернейшнл
Фумон Медиа Центр 3-й этаж, 2-7-1 Вада, Сугинами-ку,
Токио 166-8537, Япония
Тел: +81-3-5341-1124
Факс: +81-3-5341-1224
Email: living.the.lotus.rk-international@kosei-kai.or.jp

Риссё Косэй-кай—это светская Буддистская организация, священное писание которой заключено в «Трёх сутрах цветка Лотоса». Она была учреждена Основателем Никкё Нивано и Сооснователем Мёко Наганума в 1938 году. Данная организация состоит из обычных мужчин и женщин, которые веруют в Будду и стремятся обогатить духовность, применяя его учение в своей повседневной жизни. Как на уровне местной общины, так и на международном уровне, мы под руководством Президента Ничико Нивано, очень активны в продвижении мира и благополучия через альтруистическую деятельность в сотрудничестве с другими организациями.

Заглавие, Живой Лотос - Буддизм в повседневной жизни, призван выразить нашу надежду к стремлению практиковать учения Лotosовой Сутры в повседневной жизни, чтобы обогатить и сделать нашу жизнь более достойной, словно распускание цветов лотоса в мутном пруду. Интернет-издание направлено на то, чтобы сделать Буддизм более практичным в повседневной жизни людей по всему миру.

Запали оган во корист на други луѓе

Поч. Ничико Нивано
Претседател, Ришо Косеи-каи

Кога ние велиме “Во корист на други луѓе,” За кои луѓе мислиме?

Ние често зборуваме лежерно за благословите на кармичките поврзаности преку кои ние се поддржуваме еден со друг и ги живееме нашите животи. Изреките како “во времиња на потреба, помогнете си еден на друг” и “патувањето се прави со сопатници, и светот е направен преку љубезност” изразува чувства кои долго време биле прифатени како нешто што се подразбира во Јапонија.

Јас ја спомнав Јапонија баш сега, но во Република Гана во Африка, постои верување длабоко вкоренето во умовите на многу луѓе дека “без оглед колку сиромашен да станеш, ти нема никогаш да бидеш оставен да умреш покрај патот.” Со други зборови, некој секогаш ќе биде таму да те поддржи или да ти помогне. Затоа што луѓето од Гана взаемно го делат ова верување, тие можат да ги живеат нивните животи со весел, позитивен поглед. Се разбира, јас верувам дека насекаде во светот, постојат култури и изреки кои изразуваат вредности и обичаи засновани на овој вид на взаемна поддршка помеѓу човечките битија.

Во сличен дух, постои многу позната Јапанска изрека, “Вашата љубезност не е само во корист на другите.” Очигледно, оваа изрека значи дека ако вие покажете обзирност кон другите луѓе, вашата љубезност на крајот ќе го најде својот пат назад кон вас. Тоа е, “Во овој свет, ние сите треба да живееме заедно.”

Да цитирам лесно разбирливо учење на Ничирен кое ги пренесува заслугите и важноста на дарежливоста, “Кога вие давате нешто на некој друг, вие си помагате себеси, исто како што палење оган за некој друг го осветлува патот пред вас.” Ова учење резонира со изреката “вашата љубезност не е само во корист на другите.” Овие денови, сепак, јас слушам дека некои луѓе негуваат сомнежи или се чувствуваат непријатно во врска со концептот и практикувањето на помагање на другите луѓе. Значаен број на луѓе го перципираат користењето на другите како форма на само-жртва. Тие се неволни да го видат тоа како доблест и не им се допаѓа посветувањето на нивното време за нешто во корист на другите луѓе.

Во овој ден и доба, како ние можеме да ги згрижиме општествата во кои е лесно да се живее, каде секој е љубезен еден со друг, и каде духот на живеење заедно и духот на реципроцитет – големата основа на човечкиот живот – се развиваат безнапорно во секоја четврт.

Волунтерите се бодисатви

Јас замислувам дека некои луѓе ќе го искористат нивниот летен одмор да го посветат нивното време на други луѓе и да учествуваат во волунтерски активности.

Додека терминот “волунтер” се однесува на некој кој е движен од сочувство и волунтерски им служи на тие во мака, концептот на служба исто значи да се служат боговите и будите. Во минатите години, кога јас ги посетив подрачјата погодени од катастрофи – вклучувајќи ги локациите на Големиот Ханшин-Аваи земјотрес (кој ја имаше својата триесетта годишнина минатата година), Големиот Источно Јапански земјотрес, и Кумамото земјотресот – јас бев длабоко инспириран од ставот на волунтерите кои работеа неуморно да ги спасат жртвите, исто како да тие изведуваа служба кон боговите и будите или служење кон драгоцените животи. Од дното на моето срце, јас почувствував дека тие поединци беа сигурно бодисатви. Кога и да дојдам во контакт со таквите волунтери бодисатви, нивната работа ме потсетува дека луѓето поседуваат желба да најдат среќа со другите, не само со самите себе.

Од друга страна, некои луѓе неможат да ја прифатат идејата на правење нешта во корист на другите, и тоа може всушност да биде контрапродуктивно да им се каже на нив дека “во овој свет, ние сите треба да живееме заедно.” Секој има нивен сопствен начин на размислување, и јас верувам дека обидувајќи се да ги наметнете своите вредности на другите може само да ги отргне нив уште подалеку.

Сепак, Будистичкото учење на “взаемна вклученост на десетте подрачја” значи дека секој ум взаемно го поседува секој друг ум во десетте подрачја на живите битија, и заради тоа, ние сите вродено го поседуваме умот на буда или бодисатва и можеме да ја чувствуваме желбата да го подобриме светот. Ако вие верувате во ова и ги употребите вашите физички и ментални способности да им служите на другите, дури и на тие луѓе кои може да не веруваат во тоа ќе бидат импресионирани од вашите дела. Тоа ќе ја комуницира со нив радоста на несебична посветеност и вистината дека во овој свет, ние сите треба да живееме заедно. Важно е дека, преку само таков позитивен став, секој од нас отелотворува и пренесува култура на бивање обзирен кон другите.

Гледајќи на сегашната состојба на нештата, сепак, ние неможеме да речеме дека секој има лесно време живеејќи во овој свет. Во следното издание, јас би сакал да се осврнам на секојдневните практикувања кои можат да ни помогнат да живееме заедно во хармонија.

(Од Косеи, Август 2026)

Практикувајќи ја Дармата Тука и Сега

Сокузе Доџо

Вистината на страдање:
јазот помеѓу нашите желби и реалноста

Продолжувајќи од претходниот месец, ние сме одушевени да го споделиме следното издание на Практикувајќи ја Дармата Тука и Сега од Др. Доминик Скаранцело, Интернационалниот Советник на Ришо Косеи-каи. Сокузе Доџо е инспирирано од поглавје 21 на Лотос Сутрата и го пренесува принципот на 'Медитација на Местото на Патот' – увидот дека секое место може да биде место на практикување. Ова учење топло не потсетува дека ние можеме да ја живееме Дармата во нашите секојдневни животи – било дома, на работа, или на школо.

Др. Доминик Скаранцело

Овој месец, јас би сакал да почнам истражување на Четирите Племенити Вистини со сите од вас. Дискусиите на Будизмот нормално почнуваат со Четирите Племенити Вистини, но со цел да ги разбереме нив од перспективата на Лотос Сутрата, ние чекавме се до сега.

Кога Шакјамуни Буда за првпат го свртил Тркалото на Дармата и почнал да подучува, речено е дека тој ги вовел Четирите Племенити Вистини. Тие четири принципи често се поврзуваат со дијагноза на доктор и рецепт за лечење на болеста на пациентот. Првата од Четирите Племенити Вистини е дијагнозата на духовната болест на човештвото: страдање. Будата советува дека животот, како што вообичаено го живееме, е полн со страдање. Но што е страдање?

Зборот “страдање” прави да мислиме на крајна вознемиреност, болест, и болка. Сутрите често зборуваат за четирите страдања: раѓање, стареење, болест, и смрт. Ако тие самите го дефинираат страдањето, многу од нас можат да мислат дека страдањето е нешто кое најчесто влијае на нас при крајот на животот и го доведуваат во прашање Будиното тврдење дека животот е полн со страдање.

Сепак, “раѓање” и “стареење, болест, и смрт” исто имаат други значења во контекст на нашето искуство на секојдневниот живот. Затоа што ние правиме произволни проценки за тоа што е добро и лошо, или пожел-

но и непожелно, “раѓање” се јавува – издигнување на страдање (Будизам за Денеска, 156). Ние можеме да мислиме на “страдање, болест, и смрт” како наша борба со ова страдање, или замор или вознемиреност која ние често ја чувствуваме кога секоја ситуација до која се приврзуваме се променува, се влошува, и доаѓа до крај. Гледано од оваа перспектива, јас мислам дека повеќето луѓе можат да се согласат дека Будата бил во право. Ние поминуваме низ овој вид на циклус на искуство секој ден во нашите животи. Животот е навистина полн со страдање!

Ова објаснување исто го открива фундаменталното значење на страдањето, кое е дукка на Пали. Како што Претседателот Нивано го објаснува тоа, страдањето се издигнува кога нештата не одат како што сакаме. Со други зборови, кога Будата вели дека животот е полн со страдање, тој мисли дека нештата често неуспеваат да се усогласат кон нашите желби. Чувствата кои ние ги доживуваме во јазот помеѓу нашите желби и реалноста се страдање. Ова е зошто Будата исто го опишува страдањето како разделба од тоа што го сакаме, неспособност да избегаме од тоа што го мразиме, и неуспех да го стекнеме тоа што го сакаме. Тие се познати примери на нешта кои не одат така како што сакаме.

Согласно на Будата, за да се живеат посреќни и исполнети животи, ние мора прво да препознаеме дека животот е полн со страдања и тогаш да го препознаеме самото страдање кога тоа се издигнува. Ова може да звучи чудно, но ние често неуспеваме да го препознаеме нашето сопствено страдање. Будата приметил дека ние често грешиме дека страдањето е среќа. Како резултат на тоа, ние продолжуваме со шаблони на мисла и делување кое на крајот ни носи многу повреденост и тага. Така, практикувајќи ја Вистината на Страдање значи препознавање егзистенцијално дека животот е полн со страдање и, во

светот на секојдневно искуство, учење да се препознае страдањето кога тоа ќе се појави.

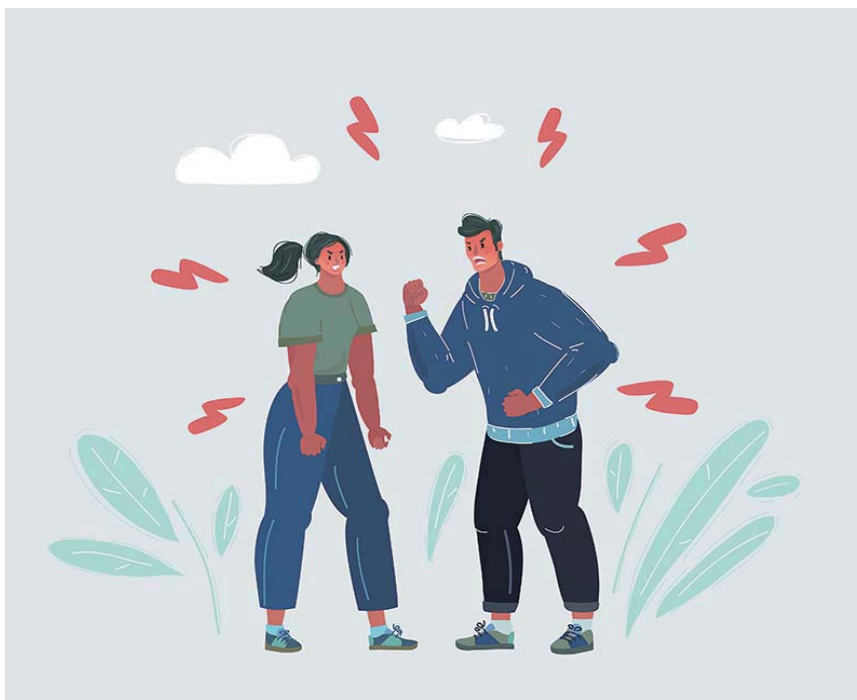
Како ние можеме подобро да го препознаеме страдањето? Еден начин е да обрнеме внимание кон нашите чувства кога и да нештата не одат така како што сакаме. Во таквите времиња, ние сме наклонети да искусиме внатрешна вознемиреност и нелагодност, иако ние може да не ги препознаеме веднаш нив. Друг сигнал е појавата на состојбите на ум на шесте подрачја, посебно “четирите зли патеки”: пеколи, гладни духови, зверови, и асури.

Кога и да лутина и омраза, желба, незнаење, или љубомора се издигнат, ние реагираме кон расцепот помеѓу начинот на кој ние сакаме нештата да бидат и како тие всушност се. Ние можеме да чувствуваме лутина или омраза кога некој или нешто делува спротивно на нашите желби. Желбата обично се појавува кога ние бараме задоволство но неможеме да го оствариме тоа. Незнаење е искуството на нашите умови кои не се толку желни и ефективни како што би сакале. Љубомората може да не обземе кога другите се чини дека стекнуваат повеќе од тоа што сакаат отколку ние. На крајот, сите тие се форми на вознемиреност кое ние можеме да ги искусиме кога нештата не одат како што сакаме.

Често, ние на почетокот не ги доживуваме тие состојби како страдање. На пример, ние можеме на почетокот да се чувствуваме оправдано кога ослободуваме лутина на некој кој не делувал како што сакаме. Ова е често начинот на кој нашите неразбудени умови на почетокот погрешно го приметуваат страдањето како задоволство.

Заради тоа, кога и да овие состојби на ум се издигнуваат, дури и да не се чувствуваме вознемирени, ние треба да ги земеме нив како знаци дека ние искусуваме страдање – јазот помеѓу нашите желби и реалноста. Конечно, нашите тела можат да обезбедат уште еден симптом. За време на нашето проучување на Десетте Таквости, ние научивме дека “такво отелотворување” се однесува на нашиот ентитет, целосноста на телото и умот. Дури и кога нашите свесни умови се несвесни за страдање, тоа може да се манифестира како физиолошки промени во нашите тела.

Преку свесноста и “телесната свесност” ние можеме да ги практикуваме Племенитите Вистини на Страдање преку препознавање кога ние сме вознемирени од јазот помеѓу нашите желби и реалноста.

Извештај од теренот од Сангха

Поч. Кеиичи Акагава

Свештеник на Шри Ланка Дарма Центарот и Бангладеш Дарма Центарот

Врската Родител-Дете која го надминува страдањето

Во изданието на овој месец на “Практикувајќи ја Дармата тука и сега,” ние ја проучуваме првата од Четирите Племенити Вистини, Вистината на Страдање. Будата подучува дека страдањето се издигнува кога реалноста не се одвива како што сакаме. Кога и да нашите надежи и реалноста се далеку едни од други, ние искусуваме длабока мака. Средбата со пар кој неодамна ги посетил Бангладеш Дарма Центарот длабоко ме потсети на суштината на Вистината на Страдање и на достоинството и отпорноста на човечкиот дух кој може да се издигне над страдањето.

Парот имал син, кој работел во банка. Еден ден, тие дојдоа да ме видат, изгледајќи длабоко вознемирени. “Нашиот син однадеж престана да зборува со нас,” тие рекоа. “Тој се чини дека не избегнува, и ние не знаеме што да правиме.” Додека јас ја слушав внимателно нивната приказна, суровата реалност со која нивниот син се соочувал постепено излезе на виделина. Според родителите, иако тој достигнал извонредни резултати во прибирања на заштеди, неговиот Муслимански, женски надгледувач, која била љубоморна на неговите способности, ги украде сите, пријавувајќи ги неговите достигнувања како нејзини. Со возрасната управа околу него која се состоела скоро целосно од Муслимани, без оглед колку силно тој се жалел за лошото однесување на неговиот шеф, никој не го слушал, и неговата шефица не ја сметале за одговорна. Соочен со тешката реалност на живеење како член на малцинска група, тој се нашол себеси на работ на очајот и се затворал во себе емоционално.

Синот бил оставен да се прашува, Зошто е тоа така да личноста која прави исправна работа е тој што страда? За него, оваа неправедна реалност, која била целосно над негова контрола, создала неподносливо страдање. Неговите родители, исто така, биле обземени со вознемирениост додека го гледале нивниот син како страда, и тешка сенка се надвиснала над нивната фамилија.

Наместо да им се придружувам на неговите родители во осудувањето на неправедноста и да го критикувам општеството, јас тивко се осврнав на емоционалната болка која нивниот син мора да ја носел. Тогаш јас им реков на родителите: “Вашиот син мора да го носел овој товар целосно самиот затоа што не сакал да ви причини вам било каква грижа. Тој е вистински љубезен и грижлив син кој ги сака неговите родители многу длабоко.”

Во моментот кога тие зборови беа изговорени, големи солзи почнаа да течат низ лицето на мајката. Тоа не беше коментар со осудување на неправдата во општеството кое го допре нејзиното срце, туку неколку сочувствителни зборови кои го препознаа повреденото срце на нивниот син. Тие едноставни зборови се чини дека нежно го стопија товарот кој тежел така силно на двата родитела.

Одредено време покасно, јас примив прекрасни вести. Имајќи го конечно утврдено товарот кој тој го носел сам, нивниот син барал нова работа со обновена надеж, поддржана од охрабрувањето на неговите роднини. Попрво отколку останувајќи заробен во неговите чувства на лутина и очај - четирите зли состојби на постоење: пеколи, гладни духови, зверови и асури – тој ја прифатил реалноста пред него и нашол храброст да го направи првиот чекор кон новата иднина. Оваа трансформација била овозможена од нешто најмоќно: зрачната врска помеѓу родител и дете, сплетена заедно со родителската длабока љубов за нивниот син и љубовта на синот кон неговите родители.

Тоа е прецизно кога ние се соочуваме со околности над наша контрола да ние можеме да откриеме вистинска нежност и сила. Јас искрено се надевам дека ќе продолжам силно да ги поддржувам родителите, кои се врзани кон нивниот син со оваа драгоцената врска, и да ја споделем мудроста која е потребна да се надмине страдањето заедно со секој во нашата заедница.

Поглавје 2

За да се поврзете со другите

Култивирајте цврстина родена од сочувствително срце

Поч. Никјо Новано
Основачот, Ришо Косеи-каи

Шакјамуни го прекорува Рахула

Нашата дискусија за култивирање на цврстина родена од сочувствително срце го носи на умот принципот на “двата метода на дисциплина и љубов.” Ова е теоријата дека во негување и водење на другите, таквиот мора да комбинира и цврстина и љубезност.

Методот на Будата на водење на луѓето е совршен пример на овој принцип. Иако тој криел големо сочувство длабоко во неговото срце, можело да има и строгост во неговото актуелно водство. Следниот инцидент е еден таков пример.

Овој инцидент се случил кога Рахула, кој бил и Будин син и негов верник, бил момче. Рахула практикувал при Манастирот на Топол Извор надвор од Градот на Кралски Палати. Световните следбеници, сакајќи да го видат Будата, би го прашале Рахула, “Каде е Светски-почитуваниот сега?” и само заради забава, тој би одговорил “Тој е кај Манастирот Шумичка од Бамбус,” иако фактички, Будата престојувал на Божанскиот Орловски Вис. И кога Будата бил кај Манастирот Шумичка од Бамбус,

Рахула би кажал, “Се чини дека тој е на Божанскиот Орловски Вис.” Затоа што двете места биле некои 8 километри оддалечени (околу 5 милји), луѓето би патувале залудно, станувајќи целосно истоштени, и би завршиле неспособни воопшто да го видат Будата.

Веднаш штом Шакјамуни слушнал за ова, тој тргнал кон Манастирот Топол Извор, каде Рахула престојувал, за да го искара него на следниот начин. Кога тој стигнал, Шакјамуни го подучил Рахула, “Донеси сад исполнет со вода.” После миењето на неговите нозе во садот, Шакјамуни прашал, “Рахула, мислиш ли дека оваа вода е добра за пиење?” Рахула одговорил, “Водата употребена за миење на нечији нозе не е добра за пиење.” “Тоа е така,” Будата рекол. “Иако водата била оригинално чиста, еднаш кога ќе стане како оваа, повеќе не е добра за пиење. На истиот начин, иако ти го напушти твојот домашен живот за да влезеш во чистиот пат, ако ти не успееш да се посветиш себеси на Патот, и наместо да го култивираш твојот ум кажуваеш лаги, причинуваеш проблеми на луѓето, и уживаш во тоа, тогаш ти си баш како оваа вода.”

Следно, Будата ја фрлил водата надвор и прашал, “Може ли овој сад сега да биде употребен да држи храна и пијалок?” “Не,” Рахула одговорил. “Затоа што тој бил исполнет со валкана вода, тој неможе да биде употребен за храна и пијалок.” “Тоа е така,” Будата рекол. “Твојата сегашна состојба на ум е исто како овој сад.” Тогаш тој го клоцнал садот со неговата нога. Тој се истркалал со тропот, отскокнувајќи неколку пати пред да се стабилизира.

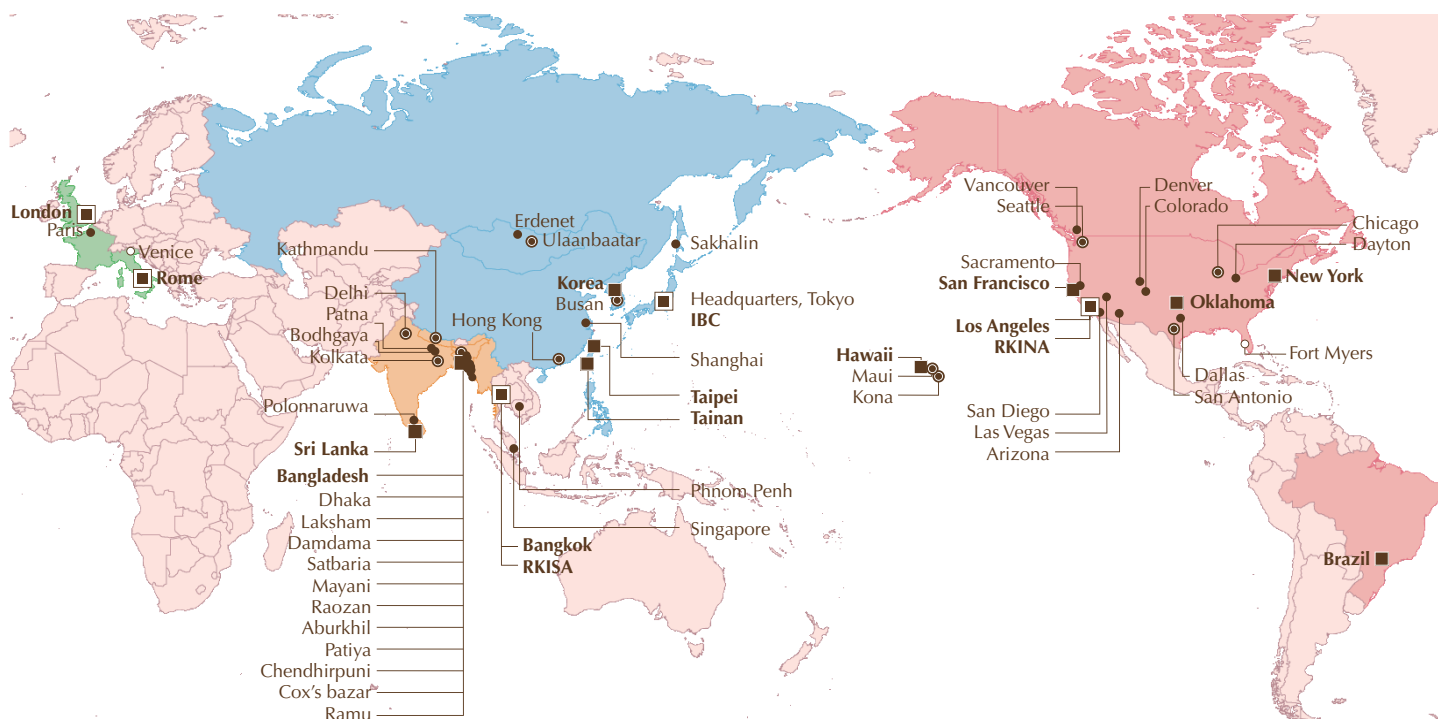
Шакјамуни тогаш прашал, “Дали беше ти загрижен дека овој сад може да се скрши?” Рахула одговорил, “Не. тоа е ефтин сад, така да ние нема да се грижime ако се скрши.” Будата тогаш го искарал него, велејќи: “На истиот начин, ако ти продолжиш да ги употребуваш твоите зборови да си играш со луѓето и да ги вознемируваш, ти ќе станеш личност која е нити сакана ни ќе им недостига на луѓето кога ќе те нема.”

Рахула го примил ова строго предупредување длабоко при срце. Потоа, тој се посветил себеси кон практикување со таква ревност да се чинело дека тој е препороден. Акумулирајќи доблест без да привлекува било какво внимание на себе, Рахула дошол до тоа да биде препознаен како “најважен во ‘невидени практикувања’” и станал еден од Будините Десет Големи Верници.

🌸 A Global Buddhist Movement 🌸

Information about
local Dharma centers

facebook

X

